

[V. S. Petersen.]
de paagældende bemidlede Afdelinger skulde have deres Særformue og deres Forhold ordnede for sig selv. Jeg er ikke sikker paa, at man tør gaa ind i saadanne Forhold, og hvis man ikke tør det, maa det vist være, fordi man selv er klar over, at det er for i givet Tilfælde, naar det kniber for de bemidlede Afdelinger, at kunne bruge af den fælles Formue i de statsanerkendte Sygekasser. Vi er altsaa rede til at forhandle, for saa vidt man ønsker det; jeg beklager kun, at man ikke tidligere har kunnet komme dertil.

Det var med Hensyn til Ændringsforslagene Nr. 1 til 3. Jeg slutter, hvad jeg har at sige derom, med at beklage, at den højtærede Sundhedsminister ikke er staaet mere fast paa sit eget Forslag.

Gaar vi saa videre til den anden Gruppe af Ændringsforslag, Nr. 16 til 22, som jeg nævnte før, er det den Gruppe, som i overvejende Grad omhandler de private Sygeforeninger. Dér laa Forholdet saaledes, at den højtærede Minister i sit Forslag ikke fulgte det herom nedsatte Udvalgs Indstilling, men af en eller anden Grund, som det ikke har været mig muligt at komme til Bunds i, klistrede to private Sygeforeninger ind i Samarbejdet med de statskontrollerede Fortsættelseskasser og de statsanerkendte Sygekasser. Jeg rettede ved første Behandling en Kritik mod dette, og jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse have Lov til at komme med et Par Citater — jeg skal bruge Tiden med stor Skønsomhed. Overfor denne Kritik sagde den højtærede Sundhedsminister Sp. 345 følgende:

„Overfor det ærede Medlem Hr. V. S. Petersens Indvendinger mod § 4, 1ste Stykke, og hans Kritik af, at der tages Hensyn til de to hidtil virkende private Sygeforeninger, vil jeg sige, at det forekommer mig, at naar der findes Sygeforeninger, der gennem en Aarrække har arbejdet paa hæderlig og solid Basis, skal man være meget varsom med ved en Lov rent ud sagt at tage Livet af saadanne Foretagender“.

„Hæderlig og solid“. Jeg aner ikke, hvor den højtærede Minister har faaet disse Udtryk fra, eller hvorfor han kobler dem sammen med de to Foreninger. Jeg vil gerne have Lov til at gaa ud fra, at vi begge har Besværligheder ved at finde ud af, hvor Grænsen for Svindel ligger, vi bevæger os sikkert begge to saa langt fra denne, at det ikke er let for os at finde, hvor den er, men vi kan dog skønne i nogen Grad. Lad

os tage den „solide Basis“ først. Lad mig lige have Lov til med et Par Tal at nævne, hvorledes „Den gensidige Landbo-Sygeforening“ har staaet i den Tid, den har været statskontrolleret, og hvorledes den staaer i Øjeblikket, hvor den højtærede Minister mener, at den virker paa en „solid Basis“. I 1926, det sidste Aar, hvor vi har Indberetning fra det daværende Sygekasseinspektorat, nuværende -Direktorat, udbetalte den 72,3 pCt. af de Midler, den fik ind fra sine Medlemmer. Jeg sætter det lige overfor, at Sygeforeningen „Danmark“ i det samme Aar refunderede sine Medlemmer 90,9 pCt. og i 1927 94 pCt. af Medlemmernes indbetalte Kontingent. „Den gensidige Landbo-Sygeforening“ havde i 1927 et Underskud paa 53 000 Kr., hvad der betød, at der medgik 20 pCt. af hele dens Reservefond. Den havde da 200 000 Kr. tilbage, hvad der svarer til 6 Kr. 50 Øre pr. Medlem. Hvis den private Sygeforening, som foruden at have ubemidlede Medlemmer ogsaa har bemidlede indenfor sine Rammer, skulde have samme Reservefond, som man kræver af de statsanerkendte Sygekasser, et Aars Udgift, beregnet efter den gennemsnitlige Udgift i de tre sidste Aar, skulde den have haft en Reservefond paa 22 Kr. pr. Medlem, altsaa mere end det tredobbelte. Jeg tror ikke, man kan kalde det en Sygeforening, der føres paa en særlig „solid Basis“. Hvis man endnu var lidt i Tvivl, kan jeg maaske erindre om, at den paagældende Sygeforening siden 1921 regelmæssigt hvert Aar har sat 1 000 af sine Medlemmer til og er gaaet ned fra 38 000 til 31 000.

Vi gaar nu bort fra Soliditeten over til det andet Udtryk, den højtærede Minister brugte, nemlig „hæderlig Basis“. Jeg maa gentage, at det er vanskeligt at finde, hvor Grænsen for Hæderlighed er. Men det forekommer mig unægtelig, at „Borgerstandens Syge- og Begravelseskasse“ har bevæget sig saa stærkt oppe ved Grænsen af Svindelen, efter min Formening i alt Fald, at det er ganske uforstaaeligt, at den højtærede Minister har kunnet tage ogsaa denne Sygekasseforsikring ind i et Samarbejde med de øvrige. Den refunderede i 1926 sine Medlemmer 35,5 pCt. af de Indtægter, den havde af Medlemmerne, Resten er saa gaaet til Administration og andet. Jeg erindrer stadig om, at Sygeforeningen „Danmark“, der er langt den største af de private Sygeforeninger, i 1926 refunderede 90,9 pCt. og i 1927 94 pCt. Det forekommer mig, at denne Oplysning er af en saadan Art, at vi alle maa have vanskeligt ved at for-